

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

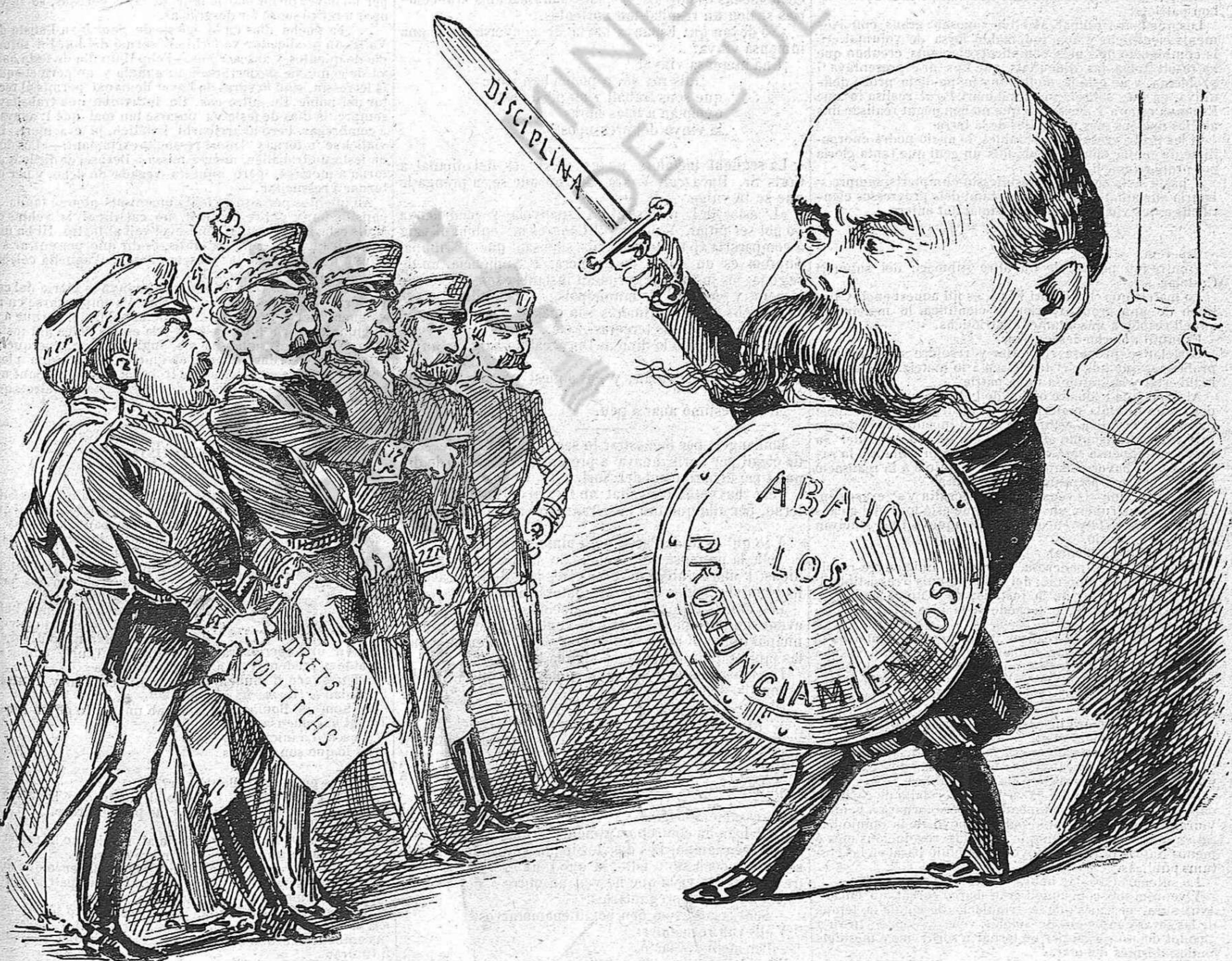
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 cèntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1⁵⁰.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

LO DISCURS DE CASTELAR.

¡Contra la rahó de la forsa, la forsa de la rahó!

SUBMARINS.

ERAL, un ilustre oficial de l' Armada, está á punt de resoldre 'l problema difícil de la navegació submarina. Així al menos ho asseguran los seus admiradors y ho proclama una gran part de la premsa, impulsada per un desitj altament patriòtic.

Se tracta de un barco que, á voluntat del seu jefe, vagi per sobre o per sota l' aigua: que tingui una marxa regular y seguida y guardi una r' serva de forsa impulsora y de aire respirable per no quedar en un compromís en lo moment més crític de les seves funcions.

Lo barco submarí, pera ser útil ha de conservar una horizontalitat perfecta: ha de pujar y baixar lo que convinga: ha de veure sense ser vist.

Reunit totas aquestes condicions, ell, débil, petit, insignificant arribarà á ser més temible que 'ls acorassats més colossals y formidables David de la mar, podrà fer cara als Goliats més espantosos. Gracias al ingenio humà lo xanguet destruirà 'l tiburó. Per lograrlo li bastarà navegar per sota l' aigua: acostarse sigilosamente al colós enemic: aplicarli un torpedo al casco, enretirarse, fer soch tocant un botó electric y estabellarlo en cinquanta mil micas, sepultantlo en los abismes del mar, ell, tripulació, canons y demés medis de defensa.

Si Espanya podia realissar això que sembla un somni, passaria á ser tot de 'n plegat la nació més poderosa de la terra.

¿Y per qué no ha de realisarho?

Diuhen que Peral es un home de talent, á més de ser un bon patriota.

Los que han intimat ab ell li suposan grans coneixements científichs y una indomable forsa de voluntat. Ab la combinació dels més complicats elements creuen que ha resolt totes las dificultats que fins ara presentava 'l problema, y no està ja molt lluny lo dia de la prova definitiva, en que sabré si 'l submarí Peral realisa lo que Espanya espera y desitja, lo que no han pogut realisar fins ara les nacions més poderoses de la terra.

Si las probas resultan favorable, la nació podrá engrallir-se de contar entre 'ls seus fills un geni que tanta gloria pot proporcionarli.

Y hasta si 'ls ensaigs no resultessin cumplerts, sempre s' hauria adelantat un pás en lo camí dels progressos científichs á que viu consagrada l' humanitat entera.

Esperém.

Y entre tan parlém de un altre submarí: del submarí Castelar.

Lo mateix que 'l submarí Peral, es fill aquest enginy politich de una gran experiència científica: lo mateix que aquell respon á fins altament patriòtichs.

Es inútil volerlo desconeixer.

Castelar se proposa concertar y resoldre un sens fi de problemes que tots ells tendeixen á lo mateix: á assegurar la llibertat y la grandesa de la patria.

Al igual que l' ilustre oficial de l' Armada. Castelar desdenya las utilitats materials, l' us de fruyt de pressupost qu' es casi l' únic estímul, l' únic incentiu dels demés partits que 's disputan avuy dia la possessió del poder. Sa única recompensa serà la gloria que li previngui y la satisfacció de haverse llansat en cos y ànima á la realisació de una empresa patriòtica y civilisadora.

Es inútil que 'ls seus enemichs cridin y s' exasperin. Castelar construeix un submarí que està fora del alcans dels curts de vista y encare més de aquells que s deixan cegar per la passió.

Admirable problema!

Crear una forsa poderosa, dotada del únic ayre respirable, l' ayre de l' opinió; del únic impuls irresistible, l' impuls de la rahó y de la justicia; de l' única arma que no donar la victoria, lo torpedo de la idea... tal es l' obra de Castelar.

Y ab quin valor la realisa!... Sos enemichs mateixos se 'n assombren. May cap monàrquich de aquest país s' ha atrevit á fer cara al funest militarisme, com 'n' hi ha fet ell en las últimas sessions del Congrés, al assignar ab argumentació irrebatible á cada poder del Estat la esfera que li es propria.

Y encare hi haurà insensats que suposin que traballa en favor de la monarquia!

Nó, may. La monarquia, gracias á la política de Castelar se humanisa, se liberalisa, se democratiza, dirigeix fatalment á la nació á las regiòns de la República.

Aquella República del 73 va morir per falta de republicans que sapiguessen compéndrela, pero tornarà á venir y viurà porque trobarà en lo país l' apoyo de la opinió basat en lo qu' es més ferm que totes las revolucions més o menys improvisadas, l' apoyo de la opinió basat en las costums públicas.

Lo submarí Castelar haurà fet la prova suprema.

Y veurém tots com aquell gran barco corcat, qu' encare nyuy sura, per més que la tripulació desconfia fa temps de les seves condicions de solidés, veurém com se 'n va é ico tot de un plegat per no tornar á sortir may més dels fondos abismes del mar.

P. K.

os aufers de la defraudació de la Caixa de Depòsit, no han pogut trobarse; pero desde llavors s' han pres grans precaucions.

Una d' elles consisteix en coloçar un pany anglés molt complicat á la porta del local.

Y ab lo pany ben colocat y ab centinellas de vista.

—Ara que á robarla tornin va dir content lo ministre.

Y naturalment, no l' han robada més. Pero sobre del pany l' altre demà van trobarhi la següent inscripció, perfectament grabada ab un buril:

«Esta caja ha sido robada.—Contenía cinco millones.—Los ladrones no han sido habidos ni lo serán. ¡Cosas de España!»

Es alló de la Passió y Mort de N. S. J. C.:

«Y para mayor vergüenza, le pusieron I. N. R. I.»

La policia de Madrid buscant als autors dels petards va practicar un registre.

Y va trobar 190 facturas falsas del empréstit de 175.

«Eh, qué tal? ¿Qué 'ls sembla aquest petardo?

De petards així, si buscaven ne trobarian á cada pas un.

Arriban vins italiáns á Valencia, vins italiáns á Tarragona, vins italiáns á tot arreu.

Y entre tan los culliters espanyols, ni regalantlo poden treure lo vi del seller.

Benehim y alabém per tota una eternitat als grans economistas espanyols, á quals combinacions arancelarias se déu un resultat tan portentós.

«No deyan qu' Espanya havia de convertirse en una immensa vinya?

¡Una immensa vinya!

¡Ells ray se 'n poden ben riure
que sens trball y ab poch cost,
explotan á totas horas
la vinya del pressupost!

La següent metàfora no es mèva; es del diputat á Corts Sr. Ducazcal. Y ara cada hu que se 'n prenga lo que se 'n vulga.

«L' estat de la magistratura espanyola y madrilena no pot ser piyor. Y perque 'l Congrés m' entengui vaig á compararla ab los ferrocarrils, suposant que 'l Tribunal Suprem es un coixe de primera; l' Audiencia, un de segona; los juzgats de primera instancia son cotxes de tercera, y en quan als municipals... no vull dirlo.

«Donchs bé, las primeras son malas, las segonas pi-jors, y en quan á las terceras... etc., etc.»

Jo, á lo que diu lo diputat Ducazcal no haig de anyadirri res.

Se tracta de tribunals; y en aquest carril no m' hi embarco.

Més m' estimo anar á peu.

Boulanger, per demostrar lo segur qu' estava de sortir elegit per París, anava á presentar la dimisió de diputat pel deparlament del Nort.

Pero haventlo consultat ab lo cuixí, ha desistit de ferho, per alló que diu lo refrán: «qui assegura dura.»

Y lo qu' es lo de París, no li pinta gayre bé.

Totà la premsa ab excepció de un parell de periódichs, l' atacan ab gran furor. Tots los Republicans s' han unit a rededor de la candidatura Jaques.

Los únichs que 's mostren decidits á apoyarlo á tot event son los taberners, irritats contra el laboratori municipal que fa l' análisis dels vins y 'ls condemna á fortes multas quan descobreix alguna trafica.

Los taberners han visitat al general y aquest los ha promés lo seu apoyo.

Déu los crie y ells s' ajuntan.

L' ex-general ajudarà als taberners á falsificar lo vi, y 'ls taberners ajudaran al ex-general á falsificar la República.

Pero 'l poble no està per falsificacions: lo vi, pur, y la República també.

Un casament original.

A Málaga ha contret matrimoni un jove cego, ab una víuda cega també. Los dos testimonis de la boda si no son cegos poch se 'n falt, ja que l' un es borni y l' altre tan curi de vista que no veu un burro á dos passos.

—Als nuvis van preguntarlos:

—Sent cegos ¿cómo heu pogut enamorarvos?

Y ells van respondre:

—Per medi del tacio.

Els sí que podrán dir que l' amor es cego.

Y á propòsit del *Amor es cego*.

L' obra del meu amich y company C. Gumà així titulada y ab tan èxit estrenada en lo Teatro de Novedats, s' ha posat á la venta.
■ A ca 'n Lopez la trobarán.

Diumenge passat diverses tracions del partit republicà van honrar, com cada any, la memoria dels valents qu' en defensa de la legalitat republicana, sucumbiren lo dia 11 de janer de 1874.

En las manifestacions á que donà lloc l' acte se pronunciaren eloquents discursos.

Un periódich conservador ha fet una estadística de las irregularitats, defraudacions, sustraccions, filtracions, robos y desfalchs coneguts, fets als interessos de la Hisenda durant t' any 1888.

La suma puja una triolera: no més que 10 milions de pessetas.

Ara no més falta que 'ls fusionistas fassin la estadística de lo que va defraudar-se, durant los anys de govern conservador, y 'l pais entusiasmé pica...

—¿De mans?

—No: picara de peus, exclamant:

Succeixen tals escàndols

perque si, perquè es de llei...

Tan son los uns com los altres:

lo meu mal no té remey.

CARTAS DE FORA.—Lo dia dels reys en una fonda de Vilafanca, uns quants tranquilis celebraven un tech y als postres se 'ls va occorrer cantar la *Marsellesa*. Un oficial de caballeria que allí s' trobava, sense que ningú li demanés, va presentar-se als cantadors, increpatlos durament, y á las respuestas que li donà un dels comensals va respondre: «Tengo tres palmos de acero para metérselos en el hígado.»

Afortunadament, gràcies á la prudència dels paisans, aquell valent, á imitació del héroe de Cervantes *Calò el chapeo*, requirió la espada—miró al sosayo, fué y no hubo nada.» Es á dir, sí. Succeix que havent anat al teatre *l' mateix* oficial, se trobà ab que 'l coro del Panadés cantava casualment *La Marsellesa* de 'n Clavé, y sens dubte per no haver de foradar lo felte de tants coristas, se 'n va anar á retirar sense fer desgracias.

Fa pochs días en la iglesia de San Joan Batista de Valls, un predicador va ferhi un sermó del hú. Un sermó plé de quèntos y xascarrillos.—Felip II un dia de festa anava de camí: va desferràsli una mula y no permeté que la ferressin, sinó després de haver demanat permís al rector del poble. Un altre cas. Un individuo que traballava sempre 'ls días de festa va posar-se fan mal que 'l anava á combregar. Pero al arribar 'l viatich, ja era mort. Lo viatich se 'n torna y 'l mort ressuscita exclamant: «Los días de festa no traballéu, aneu á missa.» Després de dir lo qual torna á morir-se: pero aquesta vegada de debò y per no tornar á ressucitar.

Ab quèntos per aquest istil, amenisats ab una tanda de cops de puny sobre 'l cubell, no cal dir si 'ls vehins de Valls estarían divertits. Qualsevol vagi al teatre Hi ha que advertir que 'l sermó era gratis, es dir que per entrar á l' iglesia no 's pagava la pesseta, com en aquella célebre vellada literaria y musical.

Si 'l rector de Guisona no guanya la gloria del cel, no serà pas perque no fassí mérits. Va empenyar-se en no volquer casar á uns joves d' aquella població, perque á la quènta, la núvia havia assistit á la escola lāica allí instal·lada. No obstant, quan ha vist fugir la breva, (perque 'ls núvis van acordar casarse civilment), sembla que plega velas, y vol ar casarlos sense trobarhi obstacle. Sant negocis gloriós! Aixó son efectes de la pessetona pels drets que cobra la iglesia. ¡Que Déu lo fassa bo!

BOULANGER II.

AN si s' enfada com si no s' enfada la veritat es aquesta: lo general que avuy está perturbant la Fransa es lo Boulanger I; lo senyor Rius y Taulet es lo Boulanger II.

Ja poden buscar tanta estona com vulgan: no trobarán dos personatges que se semblin més.

Boulanger es una eminència bufa: en Rius y Taulet ho es tan com ell.

Boulanger sembla un general escaudat procedent d' una sarsuela catalana.

A Boulanger li diuhen *le brave*; á 'n en Rius y Taulet l' apellidan *lo benemérit*.

Lo nom de Boulanger acaba ab una R; lo de 'n Rius y Taulet hi comença,

—Una R! La inicial de res.

Es lo que son tots dos.

—Qué 's proposa en Boulanger?

Regenerar la Fransa, elevarla al rango que li perfany, convertirla en una nació forta y de primer ordre.

—Qué pretén en Rius y Taulet?

Regenerar Barcelona, posarla al nivell que li pertoca, convertirla en una ciutat de primera classe.

Pero 'l general Boulanger, ab l' escusa de fer lo que diu, sembra la discordia, crea enemichs á la seva patria y promou un galimatias que Déu sab com acabarà.

Y 'l senyor Rius y Taulet, pera conseguir lo seu propòsit, compromet Barcelona, crea un regiment d' inglesos y 'ns embolica en una serie d' aventuras que Déu sab quin si vindran.

Quan Boulanger enrahabona, casi sempre diu lo mateix.
«Que la salut de Fransa exigeix un home enèrgich y de
caràcter; que ha arribat l' hora de demostrar al món que
el poble francés es capás de grans empresas, que es precis
inaugurar una era de verdadera llibertat...»

Si fa ó no fa, com en Rius y Taulet, que sempre aboca 'l
mateix discurs. Aixó es:
«Que Barcelona necessita una reforma enèrgica y radí-
cal; que hem de entrar en lo concert de las grans capitals
europees; que es indispensable evidenciar que som los
hereus d' aquells catalans que anys endarrera van fer
tantes proeses...»

Lo que hi ha es que en mitj de las sèvas desinteressadas
protestas, en Boulanger traballa per ell y vol ser ell lo qui
salvi la Fransa.

Exactament com en Rius y Taulet, que volguen embellir
y regenerar Barcelona, arreplega tanta creus com passan
y's converteix en marqués.

Boulanger assisteix á un banquet cada dia.

En Rius y Taulet assisteix á dos.

Pero en Boulanger no 'ls paga.

Y en Rius y Taulet tampoch.

Ab qui s' alsa Boulanger?

Ab los enemichs de la República, ab los que voldrían
matar la llibertat. Y 's titula liberal y republicà!

Ab qui s' uneix en Rius y Taulet? Ab los mangonejadors
de Barcelona, ab los enemichs de 'n Sagasta. Y 's diu sa-
gasti y Barcelonà ilustre!

Més breu, Fransa no vol res ab Boulanger, y ell está em-
penyat ab salvarla.

Barcelona bufa contra en Rius y Taulet, y ell no ho vol
entendre.

Cóm ha crescut la personalitat de Boulanger?

Ha crescut gràcies á la indiferència y á la falta d' unitat
del poble francés. Si Fransa hagués pensat que Boulanger
li havia de donar tants disgustos, á horas d' ara 'l nom d'
en Boulanger ni sonarà...

Cóm s' ha fet home en Rius y Taulet?

Se 'n ha fet en virtut del poch interés ab que 'ls barce-
nins se miran la cosa pública y de la indiferència que s' ha
apoderat de tothom. Si Barcelona hagués sospitat que en
Rius y Taulet l' havia d' embolicar del modo que avuy ho
està, l' home que ara es arcalde estaria fent casullas.

Boulanger camina guiat per la vanitat y pèl vent dels
que l' inflan.

En Rius y Taulet obra al impuls de la sèva fanfarroneria
y axissat pèls que l' engrescan.

Boulanger sol no es ningú.

En Rius y Taulet fora de l' arcalde es lo trist Marqués
d' Olérdola.

Pero no s' ha perdut tot. Quan un poble té virilitat, per
tot troba remey.

Fransa ha vist lo perill que representa Bonlanger y 's
prepara per aplastarlo.

París, olvidant sos rencors y diferencies d' apreciació,
votarà com un sol home contra 'l fantasma de 'n Bou-
langer.

A l' una banda 'ls verdaders patriotas: á l' altra 'ls en-
emichs de la patria.

Boulanger ha de fer lo mateix

Lo dia que vinguin eleccions, ja que veyém lo perill que
representa en Rius y Taulet, hem de anularlo per sempre.

Lo cos electoral, depositant sas diferencias y divisions, s'
ha d' unir contra 'l ninot de 'n Rius y Taulet.

A l' una banda 'ls verdaders barcelonins: á l' altra 'ls
burocrats, municipals y escombraries

Aixís Boulanger II tindrà 'l mateix si que Boulanger I.

Amen!

FANTÁSTICH.

AL GLORIÓS SANT N. N.

No sè á quin sant dirigirmé
per pogué aná un xich segú;
per xó, en mitj d' aquest apuro,
vinch à encòmenarme á tu.

Soch espanyol per desgracia;
may hi sigui empleat,
ni he pretingut ser ministre,
ni sisquiera diputat.

Vol dir que en quan á modestia
ne tinch per tots los cantòns,
soch un home de sa casa
y no gasto pretencions.

Pero á mí m' agrada viure,
y avuy las cosas d' aquí
s' han embrutat de tal modo
que fins tinch por de morí.

Per xó vinch à molestarte
esperant, si pots y sabs,
que m' indiquis la manera
de sortir de mal-de-caps.

Imagínat, Sant incògnit,
que fa un quant temps, á Madrid
s' ha comensat una moda
que 'm té tot estemordit.

Nada menos que coloçan
petards per tot arréu,
y al cap d' un rato, reventan
quan un hom' menos s' ho creu.

Tú dirás que aquells petards
no 'm poden fer mal á mí:
però, qui 'm diu que molt prompte
la moda no vindrà aquí?

¿Qué 't creus qu' es gayre agradable
sortí á da un vol, com qui res,
soná un petard y trobarse
ab lo cap partit en tres?

¡Oh gloriós Sant N. N.!
Arréglalo bén bén, si 'n sabs:

suprimeix aquests petards
y llisurans de mal-de-caps.

Toquém ara un' altra tecla.
Tal volta ja sabrés tú
que, per mès ojo que fassis,
aquí no hi ha res segú.

Si bé aixó es malura antigua
y 'ns sembla cosa corrent,
avuy s' ha extés de tal modo
que té aturdida á la gent.

Se roba ja al mitj del dia
y ab tota tranquilitat,
lo mateix un trist relotje
que una caixa del Estat.

Seguint de aquesta manera,
un demàsi si á ma ve
'ns robarán en Sagasta
y ningú sabrá qui 'l té.

Un empleat roba 'ls fondos,
s' escapa un recaudadò,
aqui timan déu mil duros.
allí afanan un miliò.

¡Mira, mira Sant... Dallonsas,
si ofegas aquests raps,
y logras á corre-cuya
salvarnos de mal-de-caps.

Girém altre cop la vista
y escolta 'ls gemechs y crits
qu' exhalan en tétrich coro
dels més grans als més petits.

Los agricultors s' exclaman,
s' exclaman los marinés,
los comerciants s' esbalotan,
los traballadors molt més.

Hi ha un guirigay tan tremendo
que per tot se sent cridar:
—En 'quest país no 's pot viure!
Aixó ja no pot anar!

Los uns claman contra 'l timbre,
altres contra 'ls alcoholos
y tothom diu que 'ls que manan
no fan res més que bunyols.

¡Oh Sant bondadós y amable!
Ja que 'ls nostres dolors sabs,
cúrals bè d' una vegada
y treunos de mal-de-caps.

¿Cóm vols que jo, home pacífich,
ciutadà de cor obert,
visqui tranquil y conforme
en mitj d' aquest desconcert?

¿Cóm vols que jo no tremoli
si tot està somogut
y en lloc se pot trobar calma,
ni silenci, ni quietut?

Aquí estallan dos petards,
allí acaban de robá,
ara passan uns que xiulan,
ara uns que demanan pá.

Marxant de aquesta manera
per mès que un fassi 'l cor fort
¿qué pot sé un home de modos?
plorar y esperar la mort.

¡Oh gloriós Sant N. N.!
si posar remey no sabs
á aquest jaltabaix, t' ho juro
tot aixó se 'n va á can Taps.

francesos y 'ls revolucionaris de Barcelona: aquells ana-
van al restaurant y pagavan de la sèva butxaca; mentres
que 'ls de aquí menjan sempre, sent pagar á la ciutat.

Y encare n' hi ha un altre de mès important.
Als revolucionaris del 93 la Revolució un cop tips los
duya á la guillotina.

En cambi als revolucionaris de Barcelona, quan están
bèn cebats, bèn ilustrosos, bèn rodanxóns, la Monarquia
'ls fa marquesos.

P. DEL O.

s un cas com un cabàs.

Lo Papa Lleò XIII té un amich
de la infància, un tal Sterbini, que
li administra 'l diner de Sant Pere.

Un dia Sterbini va pensar d' en-
riquirse rápidament jugant á la
bolsa. Y ja tenim lo diner de Sant
Pere barallantse ab lo capital dels
bolsistes.

Resultat de la jugada: que Sant
Pere va perdre tres milions de pessetas. Devia estar dis-
tret y sense fixarse ab los cambis. Y 'l Papa ha hagut
de pagar la jugada de Sterbini.

Nada: «dineros de sacristán, cantando se vienen y ju-
gando se van.»

La casa de la mestra de noyas de Andújar amenassa
ruina, y l' arcalde está empenyat en que la mestra vis-
qui allí.

—De aquí no se 'n mou.

—Pero senyò arcalde, això es una barbaritat... ¿Y si
la casa s' ensorra?

—Fugi de aquí... y qué ha d' ensorrarse la casa!...
Si vosté estés grassa com jo, per exemple, no dich lo
contrari; pero tenintla com la tinch à dieta rigurosa, vol
ensorrar un edifici? Vaja, dona, vaja, no digui tonterias.

Telegrafian de Madrid:

«Respecte al Sr. Antúnez, gobernador de Barcelona,
lo govern li busca un puesto á Madrid: quan li trobi, 'l
Sr. Fiol anirà á Barcelona.»

¿Que no li troba un puesto á Madrid? Donchs mirin
jo n' hi sé un de bén apropiat.

Podrian nombrarlo Inspector de banquets sorri-
llistes.

Continúan activantse 'ls preparatius per canonizar al
famós Pare Claret.

Està vist.

Per obrir las portas del Cel no hi ha res com tenir una
Llave de oro.

Díalech al us del dia.

—De qué ha mort aquella mestra de un poble de la
província de Málaga?

—Horrorisis, ha mort de fam.

—No m' horroriso gno era mestra?

—¿Qué vol dir?

—Que sent mestra, al morir de fam, ha mort de mort
natural.

Apropósito del arrel de bojeria que ha sobrevingut á la
infanta D.ª Amalia, sogra de la Infanta D.ª Pau, contan
los periódichs un parell de anécdotas que valen la pena.

Quan lo príncep Adalvert de Baviera, aná á Madrid á
casar-se ab ella fou molt obsequiat á Palacio.

Adalvert era un home que quan s' asseya á taula feya
verdaders estragos.

Un dia va menjarse ell tot sol, un gall d' indi.

Y al acabar deya:

—Que 'm portin un altre pajarito.

Dels galls d' indi, ne deya pajaritos. Era capás de
menjarse 'l Pajarito del Tívoli.

Estava tan enamorat de la sèva nuvia, la infanta
Amalia, filla del infant D. Francisco de Paula, que al
anarse'n cap al seu país, va dir:

—Me 'n torno content á Baviera, perque me 'n porto
la perla de la familia.

Y 's conta que Narvaez, que quan estava de filis deya
cosas de punta, va exclamar:

—Qué felisssos nos faria V. A. si pogués emportar-se'n
tot lo collar!...

Un suelto de gacetilla curiosa y sobre tot molt interes-
tant:

«En el muelle de San Beltrán se están cambiando
dos grandes losas del pretil de aquel muelle que se ha-
llaban rotas.»

¿De qué dirán qu' es aquesta gacetilla? Del Diari de
n' Brusil de primers del sige. Nò, senyors: del Diari
de Barcelona del 16 d' janer de 1889.

Continúan los petards.

En pochs días se 'n registran no mès que quatre: un
á la Plassa del Callao, un altre á la redacció del Impar-

C. GUMÀ.

An llegit l' últim article de 'n Mañé
y Flaquer?

Es notabilíssim: no se 'l deixin
perdre sobre tot... Ala, ala, busquin
lo Diari de Barcelona del diumenge
y fiquinse'l al cos, que 'ls asseguro
que no se 'n penediran.

Es un article especialíssim, que
no 's llegeix: se menjà, s' fraga, s'
devora. No pot de menos. Se titula
El ideal de los revolucionarios, y está
plé de sustancia manducatoria.

Perque D. Joan ha descubert que l' únic ideal dels re-
volucionaris es la taula. Menjar, menjar bè, y lo demès
son trons.

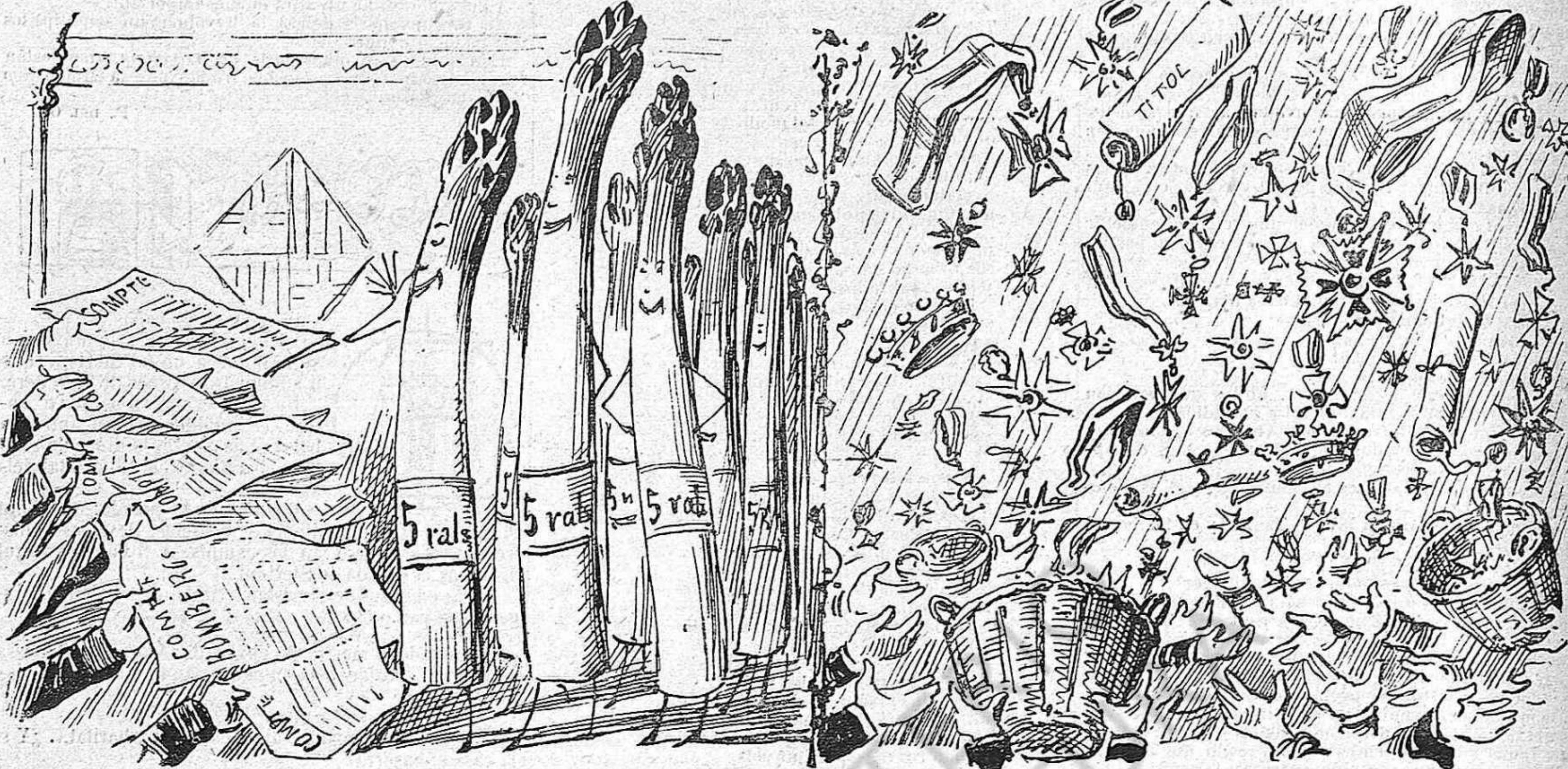
Aixís van ferho 'ls cap-padres de la Revolució francesa.
Van desterrar als prínceps, als magnats, als cardenals,
als bisbes, als nobles, als abats: á tots los que menjaven
opíparament: pero van quedarse'ls los cuyners.

Dauton, va dirlo un dia: «Per fi 'ns ha arribat lo torn de
gosar de la vida... ¿Qui' es després de tot la revolució? Una
batalla, y sent una batalla gno ha de proporcionar al ven-
cedor, com totes las batallas, lo bòfí pres al enemic?»

Veritat es que á la majoria dels revolucionaris, que des-
prés de una fam deu vegadas secular trasmesa de genera-
ció en generació, trobaven que 'ls coches dels magnats eran
uns trufos, un cop bén tips, per postres y com un obse-
qui especial, solian tallarlos lo coll en la guillotina...»

Pero no importa: D. Joan ho diu bén clar: «Los revolu-
cionarios de nosaltres días no han heretat dels seus progeni-
tors més que l' afició á menjar y á menjar bè.»

QUESTIONS LOCALS.

Los acreedors del Ajuntament buscan la influencia dels famosos espàrrechs per poder cobrar.

Prediccions atmosfèriques.—Lo gran xáfech del dia 23.

cial, un tercer à ca 'n Romero Robledo, y 'l quart, que no va estallar, en las oficinas del Banch d' Espanya.

Lo més singular de tot es que 'ls petards explotan á las barbas de la policia, y la policia may veu á ningú.

Es alló dels jochs de mans,—«Señores, quien más mira menos vé.»

Hi ha qui suposa que 'ls ials petards son de origen conservador.

No pot ser, impossible.

Si 'ls conservadors volguessen divertirse, no tirarian petards.

¿Saben qué tirarian?

Cohets de aquells que xiulan.

Lo cert es que al Congrés s' exerceix una gran vigilancia per evitar que 'l dia menos pensat estalli un petard adintre mateix del temple de las lleys.

¿Pero bastarà la vigilancia per frustrar las intentonas de uns petardistes que fins ara han sigut completament invisibles?

Temo que no. Y en tal creencia, vaig à proposai un medi segur per evitar que la metxa de qualsevol petard 's pugui encendre.

Bastaria establir un gran dipòsit d' aigua al terrat del edifici, omplir los sostres de foradets à tall de ruixadora, y qu' en totes las dependencias hi hagués una pluja menuda y contínua.

Los diputats podrían assistir á la sessions ab lo paragua obert... y als més ardorosos, com per exemple al general Cassola, en lo més encés de una discussió, se 'ls podria condemnar á tancar lo paragua y á pendre una bona dutxa, sistema molt útil per rebaixar las sanchs y evitar desgracias.

Si 's rectifica la llista de una manera moderada, lo dia 23 del present arribaran las creus.

N' hi haurà de totes mides y de tots tamanyos, segons la categoria de las personas á qui vajan destinadas.

Aixis la gent d' upa la tindrà grossa; 'ls de mitj pel, mitjana; 'ls obrers petita.

Perque hi ha creus hasta pels obrers.

No obstant alguns de aquests ja fa temps que la tenen.

Los que van morir en las obras de la Exposició tenen una creu al cementiri.

Y 'l marqués de Olérdola que havia promés recordarse de las seves famílies, entre copa y copa de xampany y fregantse las mans de gust, exclama:

—Ja tenen una creu ¿qué més volen?

ULTIMA HORA.

Dijous cap al tard en màquina ja 'l present número, estallà un cartutxo de dinamita en la casa y despaig del conegut fabricant Sr. Batlló y Batlló, ocasionant sensibles desgracias.

No trobem paraus pera condemnar un acte tal de

salvatjisme y cobardia. Lo criminal que tals medis emplea contra sérs ignocents, se fa digne de universal reprobació. Creyém que tothom que puga, contribuirà á descobrir lo culpable pera fer un escarmant exemplar.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ra-te-ra.
2. TRENC-CLOSCAS.—Gratallops.
3. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Filomena.
4. GEROGLÍFICH.—Als dinou anys la quinta.

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Pau, Anton de l' Orga y Palitrocas: n' han endavinades 3, Tornos de Verayqua y Un coix y un afinador; 2, Matusalém, Vorranit, un Quidam; y P. C. y F. y 1 no més Pep Becu y Hortensia.

ENDEVINALLA S

XARADA.

En lo carrer de Total
un home de un quart molt gros
fent ballà un tres-hu y un os
va guanyar un dineral.
També feya traballà'
un hu-segona-tercera
damunt de un prima-primera,
que es un fruyt america.

Ego Sum.

ENDAVINALLA
Tres vestits has de llevarme
ans d' arribarme á la pell:
lo primer punxante 'ls dits,
lo segon foç encendent,
lo tercer es la camisa
y al moment me queda tret.
Calentoneta t' agrado,
y per ferme passà 'l fret
á las brasas me condemnas
per satisfer lo gust tèu.

PAU.

TRENCA-CLOSCAS.

ADELA RENAT.

MONCADA.

Formar ab aquestes lletres lo títol de una coneguda comèdia catalana.

COTORRA DE VILANOVA.

CONVERSA-MUDANSA.

—Vina, corra, Felip.

—Ja v'vinch: ¿qué hi ha?

—Home, una desgracia. Passava per sobre'l total, y veig qu' ensopega ab un tot y cau tan llarch com Déu l' ha fet donantse un gran tot al total.

—Bè, pero ¿qu' es aquest?

—Ja t' ho he dit.

SUTERO FUROR Y C.

GEROGLÍFICH
ASTRE

estisora

TRANQUIL ESPARVER.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Xexa, Un Coix y Un afinador. J. Llop Martí, P. C. F., Ingles del Clot, Bañeta F., E. de Scott, V. Mata la C., Ex-Estudiant Murri, R. Bertran, Hereu de Tarrasa A. Novas, P. Madula, F. P. de Picocha, L. S. Cap y Qua, Pitarrona, M. Escoté, Principe, S. Sonries, S. Casas Roca y Quatre burots.—Lo que ns envian no fa per casa.

Ciutadans Pau, Estudiant de Reus, P. B., Un Arrendatari, T. Foster, Catòlic, Mut Xerraire. Toros de Veragua, Ll. Salvador, Maginet Petit, Bernat Xinxola, K. Novas del K. Stell, y Ego Sum.—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadans Taumalapich Teniug: Esta bastant bé; s' insertarà.—Maria: la poesia es llargueta; pero va bé. Lo que no podem fer es insertarla desseguida.—Un q'r' esta de pega: Los trencs caps han de venir acompañats de las solucions.—Seda Suro: Los versos de vosté estan plens de ripis.—Samuel del Palau: V' bé.—M. Riusech: Es fluixet.—Samuel Nuñez Bey: Lo sonet es poch expontaneo.—Pere Galindayna: «Una modela va bé; l' altra no filia. —Batlle: lo fet sera tan veritat com vulga; pero constitueix un abus per part del empleat bromista que li havia de costar la cessantia.—Quinto Cursi: Esta molt bé.—J. Roig y C.: No filia prou.—Picio Adam y C.: Tindrem present lo que 'ns demana.—Noy Ros: Lo que 'ns envia 'ns sembla havervo llegit en un altre puesto.—Antonet del Corral: De acudis n' hi anira algun: lo demés no filia prou bé.—F. Tiana: Es molt fluix.—R. Torres Bolent: La primera va bé l' altre no.—J. Abril: Aprofitarem un acudit y un pensamet. En las contestacions no podem ser més extensos.—Joan Crospis: «Quin nom mereix lo qui roba versos de un altre y 'ls dona com a propis? Donchs aquest nom apliqueu.—J. Staramsa: La xarada esta molt bé; los versos son mansos.—Pepet del Carril: Ho hem rebut tot: ho insertarem quan poguem: per lo tant no 's neguiregut. Capella pre-històric: Gracias per l' envio.—J. de R. (Tarragona): Li agrairé l' envio de la fulla neo catòlica.

ALMANACH

DE LA CAMPANA DE GRACIA

PERA L' ANY 1889

ESCRIT PELS PRIMERS LITERATS CATALANS
É ILUSTRAT AB PROFUSIÓ BE DIBUXOS Y MAGNÍFICHS CROMOS,
CARICATURAS DELS DISTINGITS PINTORS

Foix, Gomez Soler, Llobera, Mestres, Miró,
J. Lluís Pellicer, Serra
y nostre caricaturista MOLINÉ

Preu: 2 rals

ESTÀ AGOTANTSE LA EDICIÓ
Se ven en casa dels corresponents d' aquest periòdic y en
totes las llibrerías y kioscos de Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Riu, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22